

LOKALKA č. 12

D Ě K U J I

Děkuji stromům, že učí mě dívat
a poznávat všechny, co krásné se zdá,
děkuji řekám, že nutí i krále,
pokleknout do trávy, když řízen má
a dík i nebi, jak nad hlavou se točí,
za to, že dovedu dneska snít,
i dešti děkuji, co občas přichází,
že umím nepadnout a jít dál
já děkuji cestě, že táhne se vpřed
a na jejím konci vždy najdu cíl,
hald' vzdešvám slunci, co dale mi víru,
že všechny za to stojí svých žil,
a děkuji všem, kteří mě vyvedli
na rovnou stezku do lesů,
že našel jsem život, přístelství, pravdu,
když obrátil jsem se zády
ke městu.

- WABIGOOON -

Koneš-li schopnost uvidět

a poznat krásu,

alespoň nezachláníš

druhým. /Telstaj/

JARO JE TADY

Jednoho roku X byl petlach. Bylo jaro, první sezónníci oprášili usádky
a vyklesaly moly ze spacáků. Sluníčko slibovalo, že bude hřát a nástra-
hí se zazelenale mundaury a zdravou lesní zelení v nepólených tvářích
zhýčkaných westmanů. Několik chatařů s mentblanky v koutku diskutova-
lo na téma, že pro samý trampy není kam plivnout.

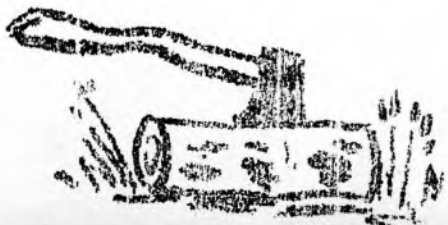
Písecká "Rybárna" nás přivítala prvníma pedočlami v trávě, co vy-
dráka uhoďej do oka už na šíku stejně jako pětikeruna v prachu dešty.
nalezené v zementu, kdy není ani na jedno pivo. Bylo nás celkem devět
a bylo nám O.K.

Flacheviště bylo řácky plný, přestože byl teprve pátek. Kdeko
vytáhl psy z baráku, aby si vyhřál na slunci svoje revmatický klouby.
Posedávalo se, kecalo o všem možném i nemožném, občas n'jakej ten cano
do canáku, tu a tam se někde nechal denutit něce zahrát.

Najednou koukám, že se k nám někde krače- A hele, von to soumrak.
Sluníčko se popalu došouralo k píchačkám a pak se za ním zavřely lí-
tačky vobzeru ježatýho sarkama. Mělo padla. V příšeří lesa zapraskaly
obně a z pávní se linula vůně bizeních kýt, luncheon meat a džuveče.
Pak to najednou přišlo. Vitr se párkrát převálil ve svém spacáku, re-
zepnul zip a vyletěl, náležitě vedpečatej. Zahvízdal vyzývavě, jako
pneumatiky na embáčku, co bere trampa - stepaře a letěl se podívat co
se to tam hemží na březích Otavy. Podívané patrně vzbudila jeho pozor-
nost, neboť zahvízdal znovu a to už se k němu sblížala mračna jako ku-
řata k babičce na Starém bělidle. Na vobloze začala strkanice, každej
mračoun chtěl být první v řadě, aby mu nic neušlo, a v tom frzolu něk-
do jednoho prekepl.

V tu chvíli právě kdesi u ohně zvedl
hlavu a něce bílého a studeného mu padlo
do tváře. "Klučí, doprdele, dyť vona sněží!"
Bylo nás celkem devět a bylo nám O.K. Až
do té chvíle, kdy jsme zjistili, že máme jeden
tři celty.

- LISÁK -

Nad cestou klíkatou je vždy
modré nebo
Památce ryzešti a čistoty
věčný suš hold
Možná že smysl života
spečívá v tom že věřím
Prote si zpívám

H. BREK

Nejlepší zkouškou, umíte-li v lese žít je rozdělávání ohně. Dovedeš-li 30 dnů za sebou rozdělávat 30 druhů ohně a postačí ti k tomu 30 zápalek, pak o své mluvě prohlásit že jsi zálesák, neboť to potvrzuje, že máš neuhášenou zkušenost a se zdarem umíš vyvázat z obtížných situací.

E.T. Seton - Black Wolf/

Divnej pocit

Takevej divnej pocit mi sešel za krkem. A já nevěděl, co jako se děje a jak se toho mám zbavit, toho pocitu. Ceurám po něstě, prehližím výklady a mám blažený vědomí, že mám dneska celý odpoledne volno, a pak ještě dva dny, mám teď čas vyvolat fotky, spravit vedovec, vždyť já můžu klidně jít i do kina! Anebo se v sobotu dívat na televizi, to je nejlepší program, jak to, že se vlastně nikdy nedívám v sobotu na televizi? Ale nejkrásnější den je pátek, člověk má před sebou dva a půl dne volna, to je vskak tak báječný pocit, jak to že mi to nikdy nepřišlo? A dneska je pátek, na je, pátek, to je nádherná, ale proč se někdy nemůžu zbavit toho divného pocitu. Ona je to fakt zvláštní situace, tolik volného času, to je neobvyklý, ale jak to, pátek je přeci každéj týden... Brouzdám se ulicema a furt mi to vrtá hlavou. Prehližím výklady, měl bych si koupit boty, ale nikde nic nemám, zkusím to ještě u nádraží. No jo, taky nic. A na jedné zastávce: "Ahoj!" Ohlídl jsem se, a hele, Emil, ale takevej celej v zeleným. Koukám a vidím, že daleko víc kouká on na mě. "Co je", povídá, "seš nemocnej?" A v tom mi to došlo. Je pátek! Já blbec, "Jo, nemocnej", kolkám a rudnu, "Vlastně ne, já jenom - já přijedu večerním vlakem."

....a paklusem letím domů, balit usámn. Asi jsem fakticky nemocnej. Zatracená skleróza!

- TAPE -

CO JECH - TO PĚTISTRUNNÝ BENDŽISTA

Starý původu vedou do Egypta a napeřt pár tisíciletí. Malůvky podobných nástrojů byly objeveny v pyramidách. Předpokládá se, že Mauri přinesli nástroj do Portugalska /odtud název banjo/, odkud se pak dostal do afrických kolonií a černoši jej později dopravili do Severní Ameriky.

Banjo zdomácnělo na jihu Spojených Států, hlavně mezi stroky - /jeho výroba je poměrně jednoduchá a levná/. Po válce Severu proti Jihu proniklo i na sever a na západ a pomalu se z něj stal lidový nástroj. Opět díky své laci se rozšířilo nejvíce v chudých Apalačských horách, odkud také pochází většina předních banjistů. Původně měla banjo jen čtyři struny /dnešní tenor banjo/ až někdy v roce 1845 jakýsi pan Swesney přidal pátou strunu a tak vznikl nástroj který se o více než 120 let později stává u nás populárnější než kytara a s ním i výše zmíněný pořekadlo.

Nalezená treska máhe já
 ruku v roce se zoufalstvím
 nad kreskou stínu
 kterej by snad chtěl uléct.
 Vošoupenej patník vošpočinku
 a vajal naděje v koutku úst.
 Proba
 Podejte mi někde zapalovač !!!!!
 - KUNY -

KDYŽ SE TI NELÍBÍ TAM KDE JSI ,
 přestě se oher a sdejší
 E.T. SETON

TRAMP A VÍTR

Sedí tramp na skále a vítr ho chce shodit dolů. Že ty se ale máš větrníku. Já si lámu klouby a šutry a stejně se sunu jako hlemýžď. Ty si učíš jednoduše Fí a jsi na Nerskem a zase Fí a jsi na Saharě. Sice nemáš tak parádní vohoz, ale zas si neprošoupeš boty. Koukej toho žraloka, medituje trampík a rozšklebuje psůrážku ošoupaný kanady. Kde je ten lesk jako blesk a to jen prate, že si nemůže učít Fí jako někdo. Kde je jaká spravedlnost! Sice nehraješ na kytaru, ale k čemu se s ní tahat, když te tvoje hvizdání se tak hezky pasloáchá a to te má někdy tédu a ty lákavý melodie Paní meluziny. A určitě ses nešel žáný akor- dy a nešel si prsty a tu železnou klávesnici. Je to zkrátka život nad trampsk' poměry a zadarmo.

Kde se ale hřeješ, když se ochladí a ohýneš prská do tay, kde a ke komu se tulíš, když já má holce chráním záda před tvými fuky? Nejo! ty vlastně tak trochu chudák? Bůh ví, jestli víš, co chceš. Třeba tvý chování k ehni. Jednou ho rozfoukáš, že se klepem strachy a za chvíli sfoukneš sebesenší jiskřičku. A co tvé nářky, když večer utěsníme škvíry v boudě. A trampík sešklebí toulavou botu do původního patvaru, namasíruje lejtka a hurá dál. S vítrkem v zádech a s větrem a zářem.

- DAN -

oooooooooooooooooooo

.....zažít nepohodlí, jímž se člověk vykupuje realitou zážitků, poznat jména stromů, drabných zvířat a jména všech ptáků, poznat její řeč, mít na ni dost času a pohybovat se pomalu. Celý svůj život jsem páleval krajinu, krajina byla vždycky lepší než lidé ... E. Hemingway

T M A

Tma
 na obloze
 se araty vítaly s večerem,
 kusky seba jím záviděly
 šarlátovou barvu
 na obzoru
 pár motýlů
 pchrádajíc spánkem
 střežila ticho prvních hvězd
 které se tlačí do fronty
 za přicházející tmu.

- JUAN -

NEOČTOVÁNO

Liché nekonečné přátel
 sejší peří aěneu
 nacleh v lese za pakatel.
 Pařez, pardon, tetiš trůn.
 Jedno se ptát za ozvěnou
 co znamená vlastníit seba
 a pět strun.

- KOPA -

Kácejí les
Přišla si pro něj zubatá
Drnčení motoru se chvěje vzduch

Kácejí živý les
Stromy se mění v poražené klády
Podřezaly strážce pokladů
a přece nehledají

Nikoho nezajímá
hnízda před chvílí opuštěná
pěšina pro žiznivou laň
a teplý popel
v skrytém ohništi

- TAPI -

O M Y L !!!!!

Tak teď zírám na ten hlutej terč snad slunce nebo taky šábel který mi chce vysušit nozek a zašupat všude mě do toho prokletýho písku kterej cejtím pod nohama už hezkeu řádku dní. Už si ani nepamatuju den , kdy jsem vykročil z palerazasadyho, dřevěnýho nádrží , pokrytýho na palac pavučinami a s výpravčím a vysehlým kašchem jak ze starýho herreru. Bylo mi jasné , že musím jít , védejit navždy ved toho všeho , co mi drtilo nozek jak věčný prokletí. Už dávno jsem apustil ty rezavý koleje se shnilými pražci , tu mou poslední štaci žívota v zaplivaný civilizaci. Teď mý baty zívaj s úšklebkem na prázence cestou , které visí přede mnou jak niť v rozpačeném , rozřhavaném vzdáhu a se starý terny , krvavý mekvající mezoly na pokleslejch rameneu. V hlavě jen ječné , zapomenut , zapomenut , nemyslet na to co bylo a taky na to co bude ... Jenom šlapat tuhle zapomenutou štreku a mezi zuby drtit kletby s ten prokletej písek. Jako u cenu tať mají slova lidí kteří mě až doteď obklopovali a dusili stupištními názory zhejčkanejch mezků. Jako u cenu , jako u cenu má vlastně tohle všechno , počať se mi utéct nebo tať chořanu jako pes.

Patřím se tlupy neschopných lidí , tak neschopných že nikdy neuměli zkehatnout , ani lidský štěstím ne. Je to snad prokletí že pohrdám vším tím nahlejskaným a taky sám sebou , jsem snad tak nenapravitelně neschopný , že neumím nal'zt svoji cestu přes kterou bych nemusel přejít přes mrtvolu vlastní duše. Vláčím se cestou , které už ve věst snad jenom do pekla , najdu snad to , co jsem marně hledal po světě mezi taklika lidmi u dšvla , když mě budou ehně pod černými kotli tam dale hřát ? Co se to se mnou stalo , že místo cestu do ráje hledám cestu do herencích pekla , já neschopnej - kterej nemá sílu usmát se na cestu za sebou , že začínám nenávidět i stín , který tam , kam ježnou dojdu bude první. Peklo , co je to vlastně. Jaký pojem. Lidé se bojí pekla. Já ne. Co je na něm špatného. Jsem toho názoru že i s dšblem se dá vyjít..

Co dělal uprostřed pouště optal se šerif.

Byl to asi blázen , načmáral se písku takovou divnou větu , vlastně výkřik , výkřik bez nejmenší známký hrůzy. Abych mohl zemřít , musel jsem se narošit. Byl to šmyl !!!!!

- MUND and MARKO -

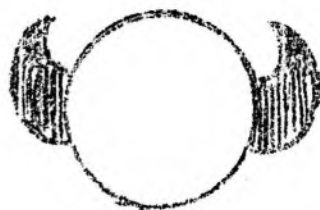
Glavěk precestuje celý svět , hledá ,
co mu schází , a vrací se domů aby to našel...

E.T. SETON

WOODCRAFT

Články o Lesní Moudrosti, které Vám předkládám jsou výsledkem neustálého zájmu o toto základní a nejvýraznější tábornické hnutí světa-Mohu říci, že to, co jsem

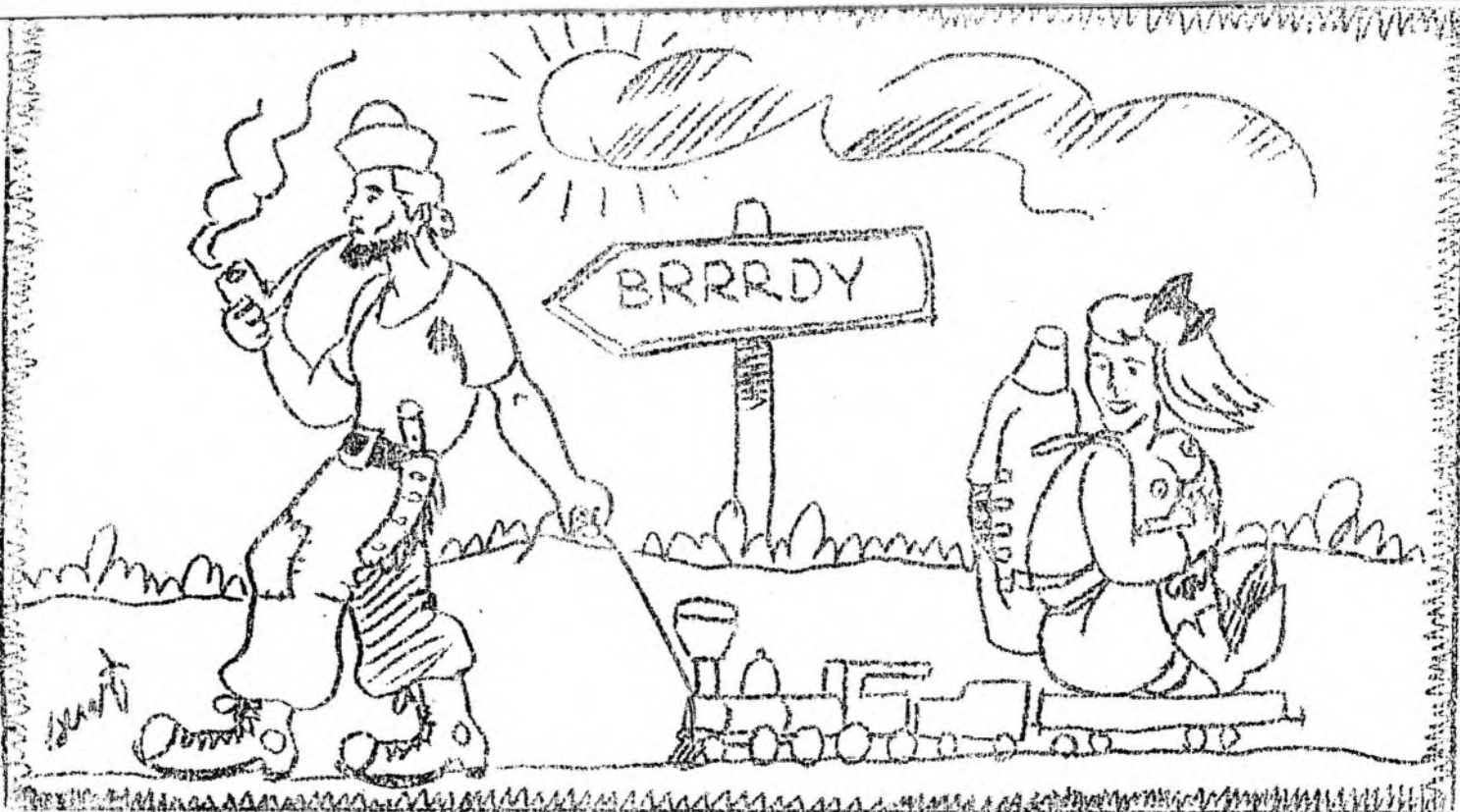
hledal v jiných tábornických organizacích a co jsem tam vždy v takové míře aby mě to uspokojilo, nenašel, objevil jsem až v Lesní Moudrosti - woodcraftu. Cesta za čistým woodcraftem byla dlouhá, ale vím, že jsem našel cestu dobrou a pravou...

Lesní Moudrost vznikala na myšlenkách které se zrodily v bezvlivných dobách renesance, kdy začal úpadek církve a feudální moci a nastupovala mladá buržoazie. Zrodil se nový filosofický směr - humanismus, který se postavil proti církevnímu dogmatu. Lidé se začali odvracet od svého života a začali objevovat svět, přírodu i své tělo. Jsou jako Robins, Rousseau, Kantský i Thoreau můžeme říct jako přímé i nepřímé myšlenkové předchůdce woodcraftu - výchovy člověka v přírodě.

Snad každý, kdo miluje divočinu, modré nebe, zelené koruny, rosy, déšť, sněh, trávu, kdo jezdí ven za krásou a romantikou zná jméno zakladatele a náčelníka woodcraftu - Ernesta Thompsona Setona, lesnímu jménem Černý vlk-Kiwandetha. Sám měl neobyčejně vřelý vztah k přírodě a ke všemu živému. Roku 1902 po sérii článků v časopise Home Landers Journal dal v červenci vzniknout kneti Moudrých velavek a tím založil i první tábornickou organizaci Woodcraft Indians - Indiánská Lesní Moudrost. Snad víte že tento název vyzníval nedávno i zůst, neboť indián byl stále v očích veřejnosti jen krvavý barbar bez kultury, umění a práva na život. O problému indiánské tematiky si povíme později. Přesto však se organizace, právě pro svůj styl, romantiku i přitažlivost se rozrůstala po celé severoamerické Unii.

V Poradním sboru Woodcraft Indians mimo jiných slavných osobností a vychovatelů zasedal i generál sir Robert Baden-Powell, který na zkušenostech a zkláscích woodcraftu vytvořil svou organizaci pro výchovu občanů a loyálních královských poddaných - skauting. To veněle státním moci lépe a méně nebezpečně než svým způsobem rebelantský a pokrekový woodcraft pro svou ideu výchovy lidí dle Zákona Ohně. Skauting se brzy rozšířil do všech vyspělých států a získával četné podporu. Prakticky všude se přijímal baden-powellovský vojenský duch organizace. E.T. Seton se začátkem spářoval ve skautingu rodního bratra woodcraftu a v touze po spojení obou organizací (spíše však myšlenek-ideí). Brzy se však přesvědčil, že je to nerozhodné a tak r 1916 vzniká v Americe Woodcraft League od Americe - Americká Liga Lesní Moudrosti - největší konkurent skautingu. Woodcraft se šířil do celého světa a svou

fekální poezie

Kdybych bíbec byl
 crasně bych si žil.
 Vmoušel bych rozšiřovat
 svůj duševní obzr
 a se světem pentat by mě
 jen ústavní dezert.

- ZDENKA

Když byla za vědra
 volal jsem na Peťra
 polejval se z vědra
 tam ve stínu cedra.

- BILEY -

inspirace FP Dawy:

Co můžeš poslat do Loháňky,
 nezaplepuj do obálky,
 nýbrž v baji vydrž,
 bude z tebe krátení!

- PIFÍK -

Špatný je kouřit doutník
 značky Havana
 z plíc ti pak zvestane
 jen spálená savana.

- MARKO -

FORISMŮ OF DEWI

Nesil na vandr veliký stan. Mysleli jsme ,že kvůli pohodlí.Omyl, byl
 majitel cirkusu ...
 Přesto že nesil domovenku ,pekařské spal pod jiným mostem ...
 Řekl jsem volovi ,že je člověk. Urazil se.
 Byl to kevaný tremp .Při třetím vandru zrezivěl
 Tak dlouho o něm říkali že je evak ,až se bočili ...

Smrtišku , kluci mi povíдали ,žes v poslední době hroznej flegmatik ...
 Jo ? Mě je to jedno ...

DAWY

Hele Frádo ,má něco hryže. To bude asi špatný svědomí.
 Jo ,něhodu máš za seboužďdivočelýho kance

MARKO

UKROPOVÍDKA

Nad tušově černými siluetami surků se zavřel cínovej koláč úplňku.
 Jeho stříbrné světlo zalévalo kouzelnou září ztichlý kraj. Velebně byl
 osvětlen vápencový lem ,jehož stěny vrhaly do středu krajované stíny ,
 jiné ménivých přeludů. Líbezná měsíční zář podmanivě stíhala se konstruk-
 i vysokeževičného jeřábu JK 20 a hrabavé ticho bylo rušeno pouze prasko-
 em trampského táboráku ,vrzáním sbíječek a dojemnými detonacemi místních
 dělá

MŮJ * VLAK

"Pozor u druhé koleje! Nepřecházejte druhou kolej! Na druhou kolej přijíždí osobní vlak z Nymburka a pokračuje dále na Českou Lípou!" Burácivý hlas stichl. Sebral jsem tele a hrnu se na nástupiště. To se ví že nestojím o osobní vlak na Českou Lípou - ten mě minul jen o vlásek a strojvůdce zahrozil pěstí. Ukázněně se deru přes šest kolejí na konec nádraží. Stranou a stydlivě tam na poslední koleji stojí můj vlak.. Tři prehistorické vagonky a sípavá mašinka. Vždycky mi připadá jako starý sedřený koň, který tiše odpočívá vedle bujných a neklidných druhů. Vláček který trpělivě žvýká polyká svoje uhlí a bez závidění pozoruje naftové hody barevných lokomotiv.

Pohládí jsem pohledem svůj vlak a sunu se do vagonu. V poslední vteřině jsem uhnul. Do dřeva se zarazil trampský nůž a vesele drnčel. Promin parde pravil omaskáčovaný vrhač a šel si pro kudličku.

Vítají mě drnčící kytary. Vagon připomíná strakatý les a pulsuje životem.

"Dejte mi tu paštiku, nebo sundám bůty," vyhrožuje kdosi vzadu a je rázně umlčen pánví. Nechtěně jsem teletem dlohl kamaráda okrouceného na lavici. "Nežud mě vejre," říká smázně "bolí mě hlava"

Neviditelné ruce táhnou po stěně bůty na provázku. Vrhá se na ně stařík, dosud netečně dřímající v koutě.

"Ty bůty mi dala máma!" zasténal tramp v černé kezačce a vrhl se k dědovi, Chamtávý stařík bůty po krátkém a marném boji ztratil a brumlá: "Tak si je sežer, lumpe, stejně sou, zelený!"

Dál pomalu procházím vozem. V rohu polehávají čtyři bledí a unavení kamarádi. Jeden mě zahlédl a zašeptal: "Nezavírej okno, my potřebujem vzduch...." a bezmocně padá na podlahu.

Po cehůdcích stoupá uniforma. "Průvodčí!" letí vlakem zděšený hlas. Kamarádi mizí na záchodku a pod vagonem. Hrozný těl visí na střeše. Pod okny hvízdnutí a vláček se kolébavě rozjíždí.

Ustýlám si na nárazníku a spokojeně usínám. V libuně na výhybka včas klovne do žeber - budu vystupovat. Pode mnou hučí koleje a nekonečně opakuji : jede vlak.....jede vlak.....jede vlak.....

Je to můj vlak. Znáím jeho dech, každý pohyb kola, každé zavržení dveří. Může být něco krásnějšího nad můj vlak?

KAVČE

Člověk vši svou civilizací může jen usplídit cesty přírody, a proto pravá civilizace může být jen v harmonii s přírodou a neznámá nikdy víc ani mň ... / prof. Miroslav Šaifert /

ZLOMENÁ RUKA

"I příroda chce svoje", řekl Feri, když jsme zavírali garáž. "K zapoměls kytaru?" zeptal se a zařadil rychlost. Znal už jsem Feriho hezkých pár let, dřív jsme spolu hodně jezdili. Vzpoměl jsem si na jeden tažový vandr a povídám - "Nebuď sentimentální", řekl Feri a podal mě láhev piva. Teprv teď jsem si všiml, že jich vezeme na zadním sedadle celou basu. "Zahrej něco" pobídl mě a sáhl pro kytaru. "ne, radši ne," požíval se na svoje tuzexové sako - "je celá od smoly", a otočil knoflíkem na přístrojové desce:

"Vysílá Hvězda", zaprankal tranzistor. "Hvězda jako hvězda" poznal k tomu Feri a zívhl oči k obloze. "Snad nebude přetř?" ozval jsem se. "Můžeme přespát v autě," řekl s dobrým pocitem majitele, "to znáckneš takový knoflík ..." hlaholil vesele.

Zavřel jsem oči.

Byla noc před pěti roky. Seděl jsem v příkopu u silnice. Feri stopoval. Zatínal jsem bolestí zuby, pravou rukou jsem nemohl ani pohmat. Auto na nás výsměšně mrkala, nikdo nezastavoval. Byl jsem v nitru zložený, jako byla zlomená moje ruka. Feri zuřivě mluvil. Neustále ho oslňovaly reflektory - v jejich světle si však každý rozmýšlel zastavit potměšnému trampovi. Feri se stále odvažoval dál od kraje silnice a setya řady stačil uskočit. Obličej se mu zaléval potem. "Mastnáci! Ty Mastnáci!!! ošpal Feri vyčerpaně, "já jim ty plechárny rozsekám!" Oblohu přetnul blesk. "Lehnu si na silnici!" vykřikl Feri ...

Probudil mě prudký náraz. "Pitomče, proč sis nenavířil bezpečnostní pásy?" uslyšel jsem Feriho jakoby z mlhy. "Jem tak - tal že jsme toho vandráka neporazili!" Cítil jsem, jak mi ohmatává ruku. "Stopoval, on stopoval?" "Napi se," řekl Feri místo odpovědi. "máš něco s rukou," a zařadil rychlost.

Byl jsem v nitru zložený, jako byla zlomená moje ruka.

- SINT -

S v e b o d n e j t r a m p í k

Na akát pevnějším noční pozdrav sýčků
netýkám, půjdu za družičku,
lahoučkým křiknutím přetrhnu mraky
s kapkami deště budu dělat
kapy kap
a pak se procházet po duze
budu se houpat ve vánku
a oblohou hnět stále beránků
tahle všechno si můžu dovolit.
Jsem totiž svedbočnej trampík.

- CVACHTA -

M i l e n c i

Tekuté tváře
lepily ticho
na křídla vlhkému vzduchu
tuláckého rána
Letící mozky
návaly věrejších trablín
Při pokleně sluncu
našli lék na všechny nemoci
Užívaly kápky rosy.

- PIFÍK -

OMLUVA

Bráská čest redakce /rozuměj Marka a Muni/ se omlouvá kamarádovi Billymu Brawlerovi - propěšákovi, že jeho fekalitu:

Jezdil vláček velice, až přejel dvě slepice
koleje jsou od pořádku, je máme k večeru.
Jme zařadili do rubriky "Fekální poezie", ač prý to bylo myšleno
jako mikropovídka. To každý jistě poznal sám. Protože výše zmínění
chlapeč nechtějí být přecvláční štádem huculských koní, ani chytat
náže /má jich spoustu včetně přiborových/, ani rozžehání pásovou pilou

PT. REDAKCI ANI KOLEJNICÍ ČI PRAŽCEM NEUHODÍŠ !!!!!

P.T. Billy má známého v truhlárně/ ,nemluvě o tom ,že jmenovaný dověděl strážně žvat a nadávat ,má řadu vlivných známých ,např. uklízečku prvotřídně ovládající hadr a keště /7 let praxe na universitě/.

Výše zmíněné vybráno z listu ,ve kterém nás Billy dojemně přemlouvá k omluvě. A tak se bez nějakého nátlaku rádi omlouváme ,zbytek redakce ,t.j. Dawy se neomlouvá ,výše jmenovaný kamarád má však za ním neprodělně příležitostně zajet ...Nebohému Billymu Bravelerovi doporučujeme přečíst si povídku "Taková všední histerka".

Č e r v n o v ý d e n

Červnový den se teprv sbírat,
kraj tenul v modrém oparu.
Pod stánem smutný trampík týral
svou rozladěnou kytaru.

A nastydělých strun hluché tány
on doprovázel písní svou,
z níž vála tesknost Arizony
s sávkou verandě Žižkovskou.

Squaw jeho ,odvedl mu jiný ,
kdež Manitou jej zatratí .
Kde spravá jeho makasiny
/ač sedí v košcích od Bati/

Jelení šlachou ,rybí kostí ,
až trampu do nich poteče.
Kde ,prozřelá až skončí žití sprosté
mu tlapy jeho upeče.

Šta kolem trampka osmělá
s panenskou hrudí ve svetru,
jakmile kávu ucítla
hned zvedla nosík po větru.

Bezjmenná povídka

Jdu jako vždycky tam nahoru. Je večer a k tomu mlha.
Ženu se do kapsy jak bejček splašenej, jsem zpacenej v obličejí a kešile se na zřetla taky lepší...
V mlze blejskne světlo ,jdu ze zvědavosti blíž a vidím jak někdo sedí u ohýnku a k tomu pokuřuje z takový divný fajfky.
Zastavím se kousek od něho ,řeknu svý "ahoj" a koukám.
Nákej divnej bágl se povaluje o kousek dál ,na něm je klebek ve kterým je kousek kapradí. Divám se nevěřivě na něj a stojím.
Kejvne hlavou abych si sed ,řekne "ahoj" a usměje se. V duchu mě napadá myšlenka: Proč je taďy sám? Podává mi ešus s čajem. Má divnou chuť.
Je ,z jehličí a lesních bylinek ...říká ,jakeby čet mé myšlenky a modravěj kouř zakrývá jeho veusatou tvář ..
Uskávám trochu tý herký tekutiny a povidám mu: "Ty budeš taďy spát?"
Kouká do vohničku ,ohřívá si ruce ,potem pokrčí rameny. Zapalují si cigaretu a říká mi: "Jestli chceš ,pojď se mnou na Klendycc."
Zavrtí hlavou : "Bůh ví ,kde budu zejtra ..."
Chvilí je ticho ,koukám do ohně ,jen vítr v korunách stromů šumí.
Típám vajgla ,zvedám se ,hodím přes rameno UeSku a jdu k němu.
Podávám mu ruku ,říkáme si ahoj a oddechám
Udělal asi dva kroky a etáčím se : "Jo ,abych se představil ,jdu..."
přecháje mi mráz po zádech. Co vidím: žádněj vohněk, vůbec nic, valím voči a isem z toho celej prýč.
Jen kordný stromů tise šeptají Pišket.

"Ahoj" zvonivým hláskem křikla
"taďy se vaří kafičko"
a jak už byla z trampu zvyklá
ptala se "zbyte maličko?"

Pak chvilce smáli se již v páru
hlas hrálíčky a chřástala.
Pak on jí brnkal na kytaru
a ona oběd chystala.

Po obědě mu "ahoj" řekla
a odešla zas v šerou dál.
V žalušku cítil muka pekla
a na kytaru smutně hrál.

Žena ,je jako polní kvítí ,
zjev její ,oku lahodí.
Zraněné srdce potěší ti ,
k vaření však - se nehodí.

- HABEŠAN -

Tramping na Brdech - I. část

V minulém čísle Lokálky jsme v článku "Český Jack London" otiskli úvodní slova Boba HURKÁNA o trampingu na Brdech, jak jej líčí ve svých Dějinách. Dnes pokračujeme v jeho vyprávění, které otiskujeme doslovně z "Dějin". Kamarádi, snad se nepozastavíte nad dnes již trochu zastaralým pravopisem a slovními obraty, kniha vyšla v roce 1940.

Dejme tedy slovo Bobovi ...

"Předchůdci těchto osamělých trapperů byly jen skautské družiny a Zelené kádry, které jako jejich sesterské tlupy na Zlaté řece se ukrývali v této nádherné divočině. Tak jako téměř u všech dnes pionýrských krajů, i Brdy neproradily jména svých prvních průkopníků.

Tyto jsou zahaleny v mlhách mlčení a věčném otazníku "Kdo byl první?" Nikdo nedovede na tuto otázku odpovědět - Brdy svých tajemství nevydají. Mlčí... Krátce po válce, kdy skauti počali po shlednutí prvních amerických filmů vystupovat z organizací a žít na svou pěst, objevily se v bráských lesích party cowboů, odešlých vesměs ze skautingu, který je v oná místa před tím zavedl.

Pekud je vůbec možné zjistit, prvu partu, byla to tlupa vedená Emanem Hladíkem, Novotným, Bédou a Berkmanem. Těto tábořili po celém bráském hřebenu, všude zavádějící právo chované v kožených pouzdrech a visících nůžkách u boku.

Reku 1921 počala tato nespoutaná tlupa jezdit do ÚDOLÍ HADROU, kde jest postavena osada WESTEND. Jejich partnery byl skautský kvan Sinawa z Ligi Lesní Pouzřesti. Přestože se jednalo o dva protichůdné směry - organizovaných a neorganizovaných - brzy se obě party spřátelily a vytvořily přátelský kruh kamarádů. Lesní správa oběma partám propůjčila starý lesní pavilon zvaný HAVÍRNA / též KAVERNA nebo TAVERNA/. Reku 1922-23 byli milevníci bráské divočiny vypovězeni, neboť lesní správa potřebovala chatu pro dřeverubce, porážející stromy na kažené mřížce.

Kmen Sinawa se vystěhoval do údolí a tlupa cowboů na VELKOU ŘEKU. Láska k bráskému páhoří však byla větší než láska k Velké řece a tak po nějakém čase se opět vrátili v místa, kde tolik krásných chvil strávili.

Usadili se u jezírka v Letovské skále nad Řevnicemi a počali shánět povolání ke stavbě chat. Koncem roku 1926 a začátkem roku 1927 vyrostly první chatrče pod rukama trpělivých trampských nezmarů - EL PASO, VELKÝ TAH, EL TORRO, ELDORADO, SACRAMENTO atd.

Trampský club Westend - T.C.W.

Tato osada vznikla právě v divoké party Emanu Hladíka, Novotného, Bědy, Berkmana, kytarista Hezeuna, Nanuka, Seidlička, Wábla, Kučery, Hlíný, Vávry, Henzy Brekla, jeho Karly aj. kteří začínali v místech dnešní osady Westend. Největší příliv se datuje od roku 1930-31. Přišel Jarda Wesnitzer, jeho starší bratr Walda a jiní.

Po odtržení chlapců z PRÁLIČÍHO ÚDOLÍ osada WESTEND uchopila klub do svých rukou a vytvořila z něj během let elitní trampský klub, se nímž se musí vždy počítat. Ve WESTENDU se pěstují všechny sporty, hlavně "volley" a football.

Chata JACK LONDON

Nevím, kdy byla vlastně postavena, ale vím, je jí vlastní jeden z nejstarších pionýrů, kteří kdy na Brdech se toulali. Ranch patří Láďovi Brožkovi znanému Broches /pozn. red. kamarád Broches obětoval svůj život v roce 1943 v odboji proti německým okupantům, kteří rveří se svojí věrnou ženou Pavlou - Saxenou nádherný pár lidí, nebojících se větší část svého života zasvětit divočině.

Malý syn - pistolník je v lese jako doma, zrovna tak, jako jeho rodiče.

Broches začínal již roku 1919 a to v 6. oddílu Baden-Powellových skautů společně s Agvou Poslušným, Edy Feřtem a Jendou Cífkou. Roku 1922 se oddíl rezešel, ale Broches skautování nezanedbal. Spojil se s Pavou Buškem a počal jezdit na ZLATOU ŘEKU, na Liběci a na Brdy, kterým zůstal věren. Přišel na Brdy ve společnosti Biče Levanta, Joecha a Ladky Ramsea, kde také společně založili s později příšlým Edym Feřtem Dickey Club.

TRAMPSKÉ OSADY KYTÍN - T.O.K.

Kus slavnaté prerie uprostřed lesů - toť Kytínská louka, někdejší působiště a eláserado BRDSKÍ ZIMNÍ BRIGÁDY generála Packarda Kellyho Brusileva. První osadníci chat PUCANL, SWENSON, TACOMA, FAR WEST, později slavné CIMARON A TRANSWAŁ byli rozmnoženi o další přistěhovalce a dnes okraje louky jsou doslovně lemovány chatami. Vznik prvních chat v těchto místech se datuje kolem r. 1928-29. Z mnoha chat a osad, postavených později, některé známější vyjmenuji - je to :

MARYLAND, SINAVA, HAWAI, DENVER, EDISON, ORLIK, KANADA, VICHŘ, NEPIGON, U PRAMENE, NEVADA, TULÁK, MANITOBA, MIKI, BETLÉM, DARLING, YUKON, HUDSON, BLUE STAR, MURA, MANDALAY, ALJAŠKA, ATHABASHA.

Z těchto osad se utvořil před lety /r.1934/ klub pod hlavičkou TRAMPSKÉ OSADY KYTÍN. Předtím sice byly osady soustředěny v klubu S.O.B. /Spojené osady BRDSKÉ/, ale klub neměl dlouhého trvání. Několik jednotlivců, po přerovně nekalými živly, počalo místo kamarádství pěstovat politiku. Členi ztratili v S.O.B. důvěru a ten se brzy rozpadl, potvrzující pravidlo přírody - co je nezdravé musí zajít!

T.O.K. vyměnily těžké celty za sportovní nářadí a mílovými kroky dohání co zameškaly. Z populárních trampů postavil /1931/ chatu CIMARON Vence Kunc, kterou obýval se svou Babinou a vzpomínal na doby, kdy jako člen Packardovi brigády, spolu s ostatními představoval nejnádhernější smečku stanařů-zálesáků našeho trampingu. Nyní /1939/ postavil si tento starý pionýr nový srub v Brdech na "Revinách".

Dále to byl Vašek Pucanl, kterému pomáhali při stavbě Milán Klac, dále osada TACOMA se svými zakladateli Kopíčkem, Tondou Linhartem, Kubcem, Jendou aj.

- pokračování příště -

XX
Když se mi dostala do ruky kronika osady Úplněk a v ní jsem objevil obsáhlý dopis, už trochu zažloutlý. Přesto jsem si z něho opsal alespoň pasáže, které mě zvláště zaujaly a rozhodl jsem se použít jich ve vzpomínkovém článku na jejich autora. K zamýšlenému napsání nedešlo, neboť Tulák se zatím rozpadl. Dávám jej proto v plné až dnes.

- Lišák -

Úryvek z dopisu Boba Hurkkána písecké osadě ÚPLŇEK

...a řekni kamarádům, že trampování je víc, nežli šírák a otřásněná kučla, že je to tak, mít rád národ, přírodu, zvířenu, že je to uklizené tábořiště, nesečení do stromů, a hlavně kamarádství. A kamarádství, že se musí ochraňovat jako květinka - vzácná horská květinka, že je to otevřená dlaň každému dobrému člověku, který chce mezi nás a pěst každému, kdo by staré tradice, vyšlapané těžkými kanadskými botami pionýrů a lehkými mekasínami žen průkopčic chtěl kazit mravy, které do správného trampingu nepatří.

...buďte takoví, jací jste, samostatní a ucheváte si svěžest správného trampstvízle tepejte tzv. trampy, zloděje

Úplněk znamená světlo - sířte kolem sebe světlo ušlechtilosti, nenest na tom pranic nezáleží, zda jste mladšími, sice záleží, jak tramping provádíte a jak jej budete provádět - a světlo znamená čistotu právě tak jako táborový oheň - do tradice jednou zahájený je prost odpadků, slin, a když snad odpaděk do ohně zapadne, dobrý oheň jej stráví...
....Nechť váš oheň je čistým zářivým plamenem...a vy okolo v kruhu

stejně vzdáleném - všichni stejně rovni. A úplněk svítí též na cestu -
nechť vaše cesta je rovná ,byť vedla přes úskalí a játe po ní rovně -
cestou za čistým lidstvem - pro blaho vlasti. Hesle ,které jsem před
lety vytvořil ,hesle ,která se stala heslem partyzánské zimní brigády
v odboji za okupace. Nechť se vám všem vlije do žil - krev vášho spění
a učiňte pro národ víc než sto n'jakých politiků.

Úplněk tak ubývá - i ve vaší osadě budou chlapi ubývat a opět
přibývat ,nežli vyrovnáte své povahy a přizpůsobíte se k sobě a přirodě
ale nechť opět tak jako měsíční úplněk se navrátí ,tak nechť opět
se navrátí po chvíli zakolísání staré nadšení vašich zakladatelů a
nechť osada Úplněk poznovu zazáří ,aby se stala třeba nejmladším male
neoprávněným majákem trampství širokého kraje ...Hawg....
....A řekni chlapcům ,aby neměli rádi lesy jenom hubou

23. VI. 1948

XXXXXXXXXXXXXXX Bob Marikán

ELDORADO

Už ani nevím
kdy jsem vyrazil na cestu.
Tehdy jsem ani nevěděl
kam vlastně jdu,
proč se boulám ,
co hledám.
Přestě Cesta volala
a já šel.
Šlo nás hodně,
ale mnozí se vrátili,
někteří padli
zbytek se mi ztratil cestou
a já šel sám ,
úplně sám
ale už jsem věděl kam.
Hledal jsem.
Za hmyzy i v cizích zemích .
v horách ,v lesích,
u řek ,v polích
v cizích městech....
Ubíhají roky
a já marně hledám dál
a nenacházím
k čertu,
někde přece musí být
a tak mám jen jediný přání
i když snad nikdy nevstoupím dovnitř
chci alespoň
u brán ELDORADA
navždy usnout

- DAWY -

BALANA O NEHÁCH

Hele ,nehý
ještě kousek
ještě malý kousek -
já vím
že ste utahaný a plný puchejřů
ale vydržte
už jen k takhle ty mýtině
vydržte
tam sebou prasknu do trávy
a nechám si zdát
ve báječným bílým bouráku.
I když dobře vím
že až má zítra probudí
ranní mrazík a já vás
pobídnou k další cestě.
Budete se za ten dnešní sen
hrozně moc stydět ?

- MILENA -

S t a p

Na stráni voněla ekosená tráva,
voněla do hypotu aut.
Jako skřivan křídly,tulák mává
tulák ,co nemůže už dál.
Na nohou má elevačkové boty
a na zádech snad kamení vak.
Kdyby slunce mohlo mít svůj úd
nemohlo by udržet svůj pláč.

- RED -

.....
Civilizace je jen přec'edné onemocnění / Robinson Jeffers /
Tulák - člověk ,krerý by se stal turistou ,kdyby měl peníze /Galian Tuwin/
Největším úspěchem současné civilizace je ,že vytvořila lidi ,kteří ji
dokážou vydržet / Bertolt Brecht /

ZENCH SPORY ,HÁDKY,VÁLKY ,SEDNI A PIŠ DO LOKÁLKY !!!

Čistej

To si teda nedoveďeš představit ten pocit! Víš, co je to za blaženost? Prostě vyjedeš na vandr strašně krátkej a přitom vlastně docela dlouhej. No určitě ti stačí, aby ses pelešil kdekoli, kde tě to napadne, kde je zrovna dost prachu a vůbec špíny, nejlíp snad blízko ohněště.

První vrstva se ti usadí na rukách, a tak na pomoc s vyhrnutjma rukávama, protože do půl těla by sis už nepřipadal jako vandrák. Mezi zuby má tu skřípou drobný částečky, občas si protřeš oči šedivejma pestma, k bejt holka tak se ani nemusíš malovat, A začínáš si líbovat. Lbedíš si pořád a furt a pozoruješ vzorek kůže na ruce, jak se pomalu zanáš novou, čerstvou vrstvou špíny, kterou jsi, když bylo slunce támhle, ještě neměl. A zdaleka se vyhýbáš všem studánkám, stružkám, potokům, říčkám, řekám mořím jakož i pumpám a vodovodním kohoutkům, nedej bůh vaně. Jo a dešti! To jsi jako z cukru a ani kapka se tě nesmí dotknout, jinak pokazí pečlivě budované ornamenty, na kterých sis dal tolik záležet a které jsi tak dlouho uchránil. Jen cejtíš jak ta špína na tobě visí a něžně tě tíží a za horka odkapává a jinak docela hřeje, takže máš dojem o jedno prádlo víc. To pak je ti nejlíp na nějakým velkým vandru, kdy tejdou nic a dlouho nic, ale stejně to skončí tak, že sklouzneš po kamenu, když táhnete přes potok nebo jako z udělení zakopneš na kraji lesní tůně. A už to nemá cenu, jseš trochu mokrej, tedy se s odevzdaností vydrbeš a vymácháš tak důkladně, že nejmín do druhýho dne budou na tebe komarádi koukat jako na zjevení, který přece odnikud neznají.....

JOHNY

----- VÝHYBKA -----

NAKONEC

Možná že ahoj je trochu málo
na konec týhle dlouhý štreky,
možná že děkuju by znělo líp
já ale nechci krásná slova
to krásno minula já odnesu si
v sobě
z toho já budu žít.

/věnováno Šípkovi/

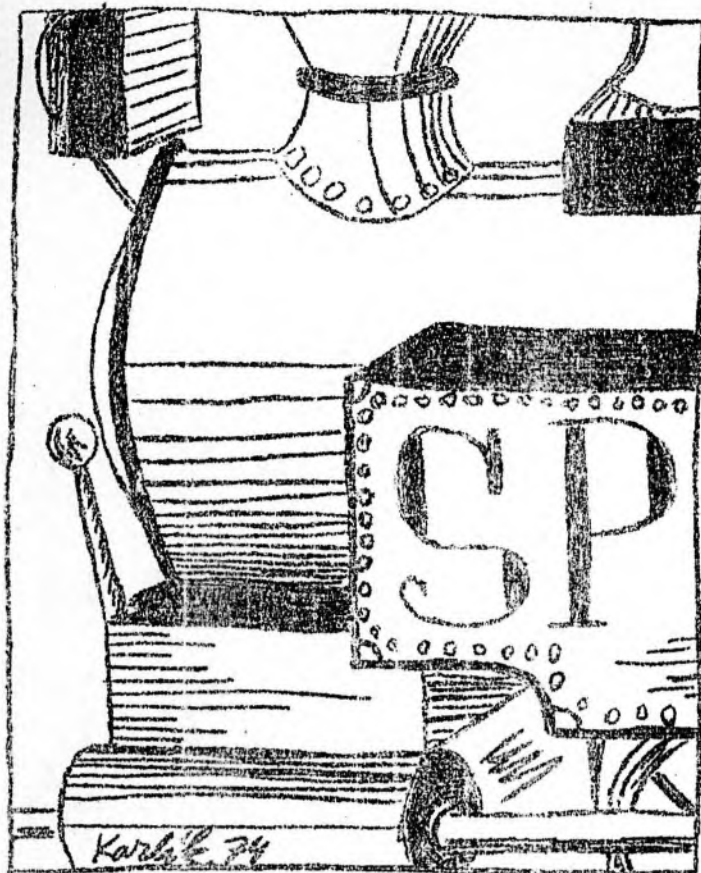
MILENA

PRAŽCE

Jak stará, dobrá pára
po pražci tejdnu
vod nádraží k nádraží,
výpravčí s plácačkou měsíce
a volnou trať dávaj hvězdy.
Sedumatřicet desítek dnů
dlouhej tunel
pro vandrěky.:::...

MARKO

KAMARÁDKA

Seděl u její mohylky a byl smutný. Proč mu odešla právě teď, když jim bylo spolu tak dobře? Co bude sám bez ní dělat? Zvykl si na ni a bude mu teď moc chybět. Ještě stěší, že má alespoň kamarády kteří mu pomohou. Zdálo se mu, že když ona nic nevnímala, ani krásnou tesknou melodii, ani hlasy estetických trempů. Vzpomínal...

Jak se spolu vlastně poznali? Jednou mu ji ukázala babička a od té doby si ji zamiloval. Chodili na vandru všude spolu i když se proto kluci dost smáli.

Spolu prolezli kdejaký kout, spolu stopovali na okraji silnic i usínali v malé stodůlce nebo jen tak pod širákem. Bylo mu s ní dobře. Klavírně večer když utrmácený cestou rozdělal malý ohniček a pak společně obstarali večeři. Pak jen tiše leželi, každý na svém místě, a jemu se v hlavě honily vzpomínky a dojmy z cest, a když je brzy ráno probudila zasněná vůně lesa, radostně zbalil tele a vydali se na další pouť.

Jak je to krásný-toulat se! Všechna krása přírody ti uvízne v očích a ty se pak díváš na všechno novými očima. Všechno vidíš tak, jak by sis to přál vidět. Obdivuješ perličky rosy v napnutý pavučině. Okouzlí tě bublající potůček v kapradí, nebo kytky na skále nad propastí. Dojme tě padající hvězda, že ona svou pouť končí, kdežto ty, se svými sedmnácti lety, se cítíš silný a chápající, abys porozuměl všem tvářím přírody. Znáš ji nespoutanou, ale sám být spoután jejím tajemstvím.

Vzpomíná - jednou mu téměř zachránila život. Napadla ho zmijs a je ona mu ji pomohla zabít. Nebýt jí, asi by to dopadlo špatně. A jak ji každý obdivoval. Někdy až žárlil na to, že každý má oči jen pro ni, a on, drsný tramp je všude vítán jen kvůli ní. Ale v duchu jí to přál, protože věděl, že pašná nebude... A ona tam leží, tichá a celá zkroutená... Kamsrádi na něho volají, musí jít dál škoda že bez ní. Alespoň vybrnkal píseň na rozloučenou a pomalu vstal. Ale co koupí si novou a nebude truchlit pro tu starou pánev kterou mu kluci z legrace hodili pod vlak.....

JITTI

Blázen vlak

Karlík 74

Svým způsobem blázen. Počívám. Tisíce každodenních situací viděl jinak než ti druzí. Když nemohl pochopit čemu lidé říkají tulák, řekl si: "Jsem tulák" a okamžitě kouřil někde venku/od větru asi/ bláznivý nápe-
dy. Byl šťastnej zrovna tak, jako každéj tulák. Nikomu to neříkal, málokdo ho taky chápal....

Zkrachovalým tulákům říkají posunovači. Každěj se smál na plný pecky protože pojem posunovač tolikrát spojovaný s modrou unoformou tulá-
kovo prostě nesesedl. Ale on si ty posunovače prostě vybarvil svými pas-
telkami podle svých představ. Mnal do přírody kvanta mastů, výletní hos-
tince byly obehrány motorovými rakvemi pastelových barev, dokonce i
trabantů si přišli na své, na palldách kelímků, tácků s hořtičným flekem,
na kupách celofánových sáčků, na mravenišťích vajglů postával a srkal
červeným umatlaným praporekem vaškerou civilizaci na nástupišti Východ-
ního expresu několik set metrů vzdáleného. Prostě tuláckej fanda.

Náš hrdina se stal známým způsobem sebejmenování vyhybkářem. Vyhýbe l
se všemu zastaralému, vyhýbak se lidem, hledal klid a zároveň originál-
ním způsobem prožítí nového páschlště. Zalíbilo se mu na dráze natolik
že brzy přijel i místo brzdaře. Brzdil práci posunovačů natolik, že ho
brzy připustili i k mnohem náročnějši práci. Stal se přednostou - před
nosem mu procházelo každou vteřinu více nádražních zaměstnanců různých
funkcí. Postupně prošel všechny možné zaměstnání onoho nádraží, snad
vyjma tranzitéra v trnzu byl vlastně stále.

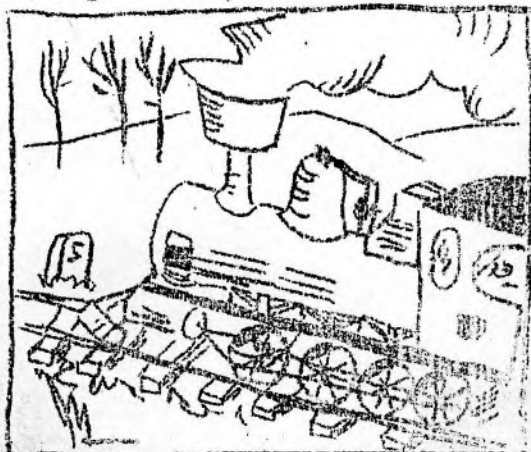
Až takhle jednou přestal toužit po funkcích. S jeho psychickým sta-
vem to šlo rychle s kopce. Začal se vžívat do věcí. Uvědomil si že na
nádraží se všechno točí kolem něčeho jiného. ~~MYSLIVČICHNI~~ Věichni ajzbonáci
nají jedino starost: v l a k !!! "jsem vlak" řekl si nadšeně a všichni
topiči, fírové, vyhybkáři, drezinkáři, tranztéři..... a dokonce i posu-
novači se musí o mne starat! Není podstatné, je li vlak rychlík,
nákladák nebo osobák. Kolem každého z nich se točí spousta lidí.
Kolem každého je spousta práce, každého někdo řídí a musí vozit to, co
na něj naloží jení. známe i vásky sebevrahy - to jsou ti, kteří
vykolejily...

Tenhle ten Blázen vlak je šťastnej.
jezdí po kolejích který přeláží posunovače.
Není to nákladák a s osobákem se potkává
noc málo kdy....

PIFÍK

P.T. Čtenáři jistě rádi uvítají radostnou
novinu.... Tato povídka se umístila jako
první v soutěži lokálky" Brdský pražec....

Kadace

On má lokomotivu, pomyslel jsem si to snad není možné... A stařík jako, by mě slyšel prohlásil "ráno ti ji ukážu" Ta noc byla pro mě nekonečná. Konečně se slunce vyhoupllo přes obzor a stařík se objevil na zápraží. Zavedl mě ke staré kůlně a rezavým klíčem odemkl vrata. "no stála tam, taková malá matně se lesknoucí olejem na tendru štítek který hrdě hlásal že byla vyrobena ve Styrském Hradci. A tak jsem dostal ten bláznivý nápad - za asistence starého říry bylo nastipáno množství pražců a nanošeno mnoho věder vody.

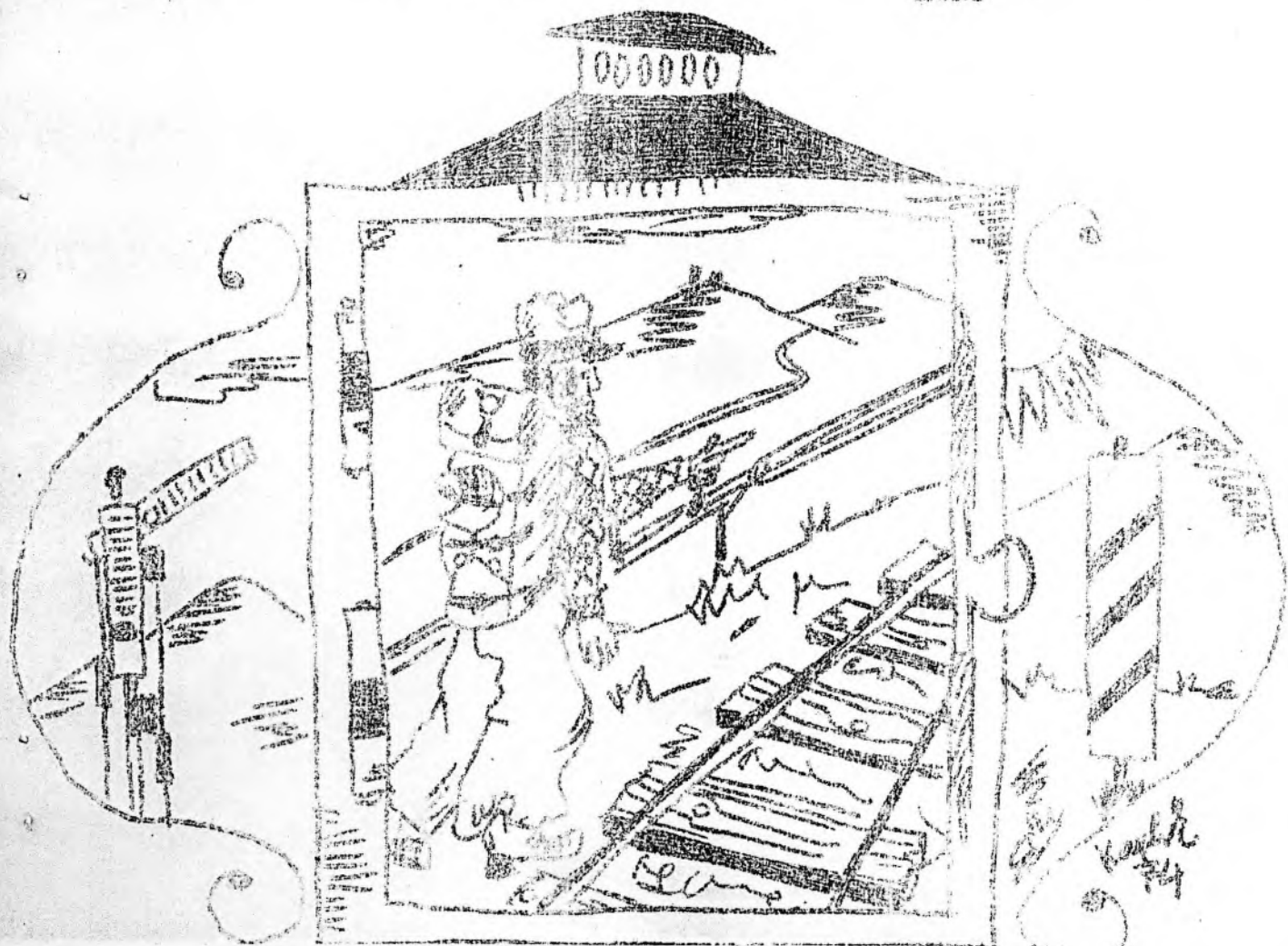
Druhý den jsme nemohli dojet a tak s východem slunce byl připraven podpal a stařík přiložil zápalku. "a chvíli se s banetého kování vyvalil oblak dýmu. Brče lokomotivy ožilo, jakoby oddychovala rozkoší a tělila se na cestu....

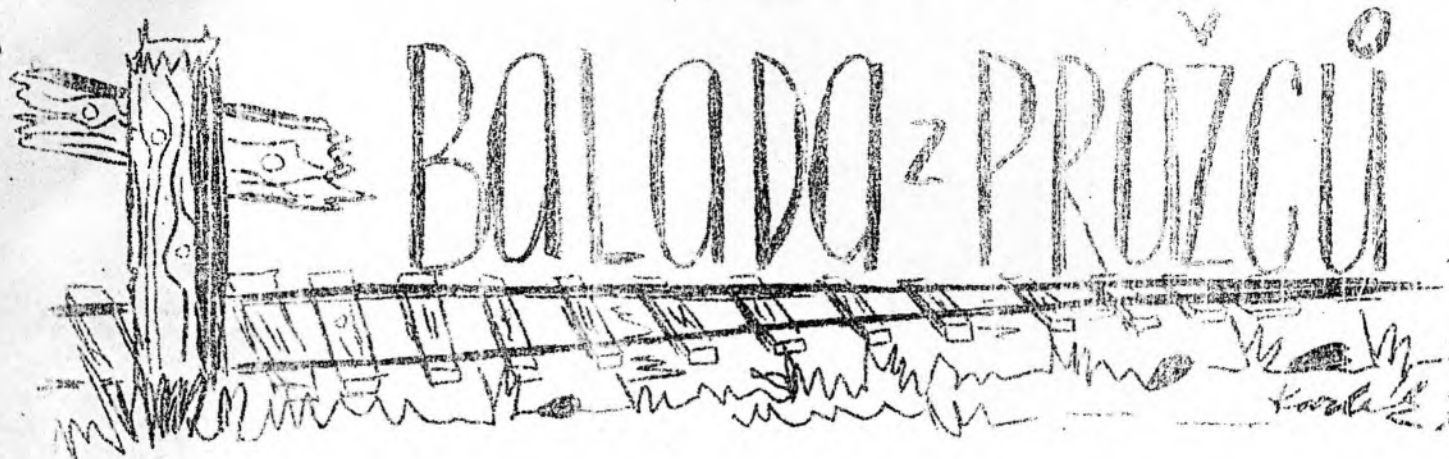
Vyjeli jsme. Stařík v parádní uniformě stál u okénka a s očima tekly slzy. Co chvíli houkal a vypočítaje oblaka páry projížděl jsem trať která se jako vlnovka klikatila údolím. Ten týden uběhl moc rychle... Musel jsem domů. Za rok se sem podívám a mé kroky mířily po pražcích zpět....

Uběhlo mnoho dní, noci i myšlenek a já konečně vyrazil do toho kraje. Přišel jsem na odbočku a zjistil jsem že trať je opravena. Už jsem viděl tu starou lokálku, ale nikde nic.... Stojím před domkem a zvoním. Přijel muž kterého neznám. Zeptal jsem se na dědečka Razderuka. "Zemřel." Řekl ten muž "však bylo na čase uvolnit nám chodupu". Asi nepochopil proč jsem zbledl a plivl mu pod nohy. Šel jsem na hřbitov, nenápadný rov a táhu lka. Připadalo mi to strašně nevýstižné a fádní. Soumrak mi pomohl a tak jsem se dřel celou noc nahoru s dvěma pražci. K ránu jsem byl hotov. hrubě stesaný kříž stál včele hrobu, ještě jsem ho upevnil kolejnicovým hřebem. Prostý a nad výstižný nápis:

Miloval lidi a vlaky
pře to z st. l. sám....

MUNY

Ty prkletý koleje. To prkletý vedro. Už čtyřikrát jsem viděl ten ohnivěj lívanec šplhat přes obzor. Proč vlastně táhno po těchto ocelovejch přímkách tak nesnesitelným krajem? Mám najednou představu, že mě čeká něco velkého a podivného. A tak drovnými krůčky šlapu pražce A na obzoru zase vidím ten bod, kde se tyhle zatracený líny sbíhají, určitě je u ní zastávka s nápisem Nekonečno. Slunce skončilo svou pouť a naposledy mě pohlasilo svým teplým paprskem - svou ohnivou ručkou. Zíráám okolo tratí, samé trní křoví, jo tak to budu muset hol dít.... Soumrak nepadá ale přímo se lítí na tenhle zapomenutej kraj. Konečně - malý plácek jako dělaný pro jednoho tuláka. Paprsky ohně zlatí temné siluety stromů a po okolí je cítit káva, zase končí jeden den.

Hned ráno mě slunce vytáhlo svými dráčky ze spacaku, zima mu v tom vydatně pomáhala. Snídaně a zase ty koleje, ale najednou konstatuju že souměrnost je nějak porušena. Rozhlížím se a hned mi to dojde. Trať má odbočku, ale ne nějakou obyčejnou, pražce očividně chůtrají, na kolejkách si kreslí rez své abstraktní obrazce. Odbočuji, ty koleje jako by samy říkaly jen pojd po nás dál, dál.....

Okolo tratě jsou vysoké stromy a s přitím dýchá vlhko. Tak šlapu dál a dál... Najednou les začíná řídnout a po chvíli koleje přetíná stužka polní cesty. Prohnié závory zabodnuté do do nebe jako by želovaly na člověka který je postavil. Do podvědomí se mi vkrádá písnička Mrtvej vášně.. A zase pražce a pražce a.... Skoro na obzoru vidím malý domek. S počtem ujitých kroků nabývá stále konkrétnější podoby. Stojím u vrátek a zdravím staříka který sedí na zápraží. Usmál se - ano dě mi voďu a jestli budu chtít můžu u něj i přespát. Přijímám. Za šera si vařím na malém ohničku stařík přišel ke mě, sedl si a já si teperve nyní veiml jeho tváře, tváře člověka který žil a ještě žije do poslední kapky. Obličej mu svým pluhem zbrázdil čas a vlasy má jako kopretiny....

Přisedl si blíž a začal vyprávět.....

Stet let vozil dřevorubce do údolí a z údolí dřevo. A pak jeho tvář posla, začal vyprávět jak takhle trť byla zrušena a on byl dán do důcho - svou lokomotivou, která mu řezaví před očima.

Znám praveu chvíli

Znám praveu chvíli
kdy večer dozrívá
do svých rozměrů

Znám praveu chvíli
kdy kamarádi
něří struny kytar
písní svých citů

Debrá slova cinknou
jako zlatý dukát
a hlučný přípítek
vykové přátele

Znám praveu chvíli
a vy ji také znáte.

- ŽABEK -

J E N P R O T O

Hej tuláku
coš dělal, kradl a čpěl šatnou královnu
který se pral o skývu chlěba se svými dětmi
a prohrál, jen proto aby nepískaly

Hej tuláku
coš plul na říčkové lodi romantiky a nesplnitelných snů
pod černou vlajkou pirátů
a doplul jen proto, abys poznal Pouzek Šťastí

Hej tuláku
co sedíš na nárazníku s belavou hlavou od ruzy
kterým ti naslatili, abys zmizel
jen proto, že nemáš frak a bílou náprsenku

Hej tuláku
co zápasíš s příbojem lží a pomláv
a zpíváš o "lynem dobré nachle"
jen proto, abys zjistil šlověkem

Já s tebou, tuláku,
jen proto!

- DEWI -

U H L Í Ř

Te musíte lízt a šlapat ved rána do večera po kopcích, přelejzat
křoví a ceurat se po pasekách, kouknout se na každý číhadlo a jestli
tych trampský sroučky ještě stojí, nepít už pár hodin, mít přezněný
žaludek a těžký nohy, abyste mohli pochopit v jakém stavu sem tenkrát
došli k Jedavý chýši u Komarova, k té útulný boudičce, do který se vejde
pohodlně tak akorát čtyři lidi, nemůžeš se v ní rovně postavit,
a kamna tě tak fantasticky dokážou v zimě rozehrát. No ale konečně sem
shazoval ranec z hrbu a rozděloval vohň na campu Cimaronu, co patří
křebouč. Ze strany ved kopce na mne vejraly lebky a kosti všelijaký
zvěře jak to kde trampíři našli a přinesli až sem, ještě trochu chras-
tí a už se můžou dávat silný klacky. Heří. Heteve, může se vedpačivát.
Teď mě těžko někde vyruší, už šel spát i Fabián, ve hajném nemluvě.

okrát pít si zpívá se mnou, jenže trochu mluví než falešně, než má hlasivky. večere hotová, a po chvíli seustředěn, he mlčení s hubou ovakající lžice dřevěnkou zas zmizela, vypláchnu esus, vrazím do něj vedu na čaj a konečně usedám na lavici stlučenou z kulatiny a zapaluju fajfku. Siesta a zaslouženou vedých po namáhavém, solianím dni.

Ale aleuho mi he pajda neceprál.

Přišel. Nebo se spíš přiběhl. Vypadal tak na šedesát, foukatej a svraštělej, mezelnatý tlapy, suchej kaicht, cakový kalhoty a vyrudlá košile na hubeným těle. Pozdravil a přised na protější lavici, vytáhl fajfku snad z doby kamenný, z kapsy vyndal kus dřevěného uhlí, nažhavil a zapálil s tím nějakou sarašlavou tabák. Les mlčel, ven mlčel, tak já taky do toho nekšal. Ale aleuho sem to nevydržel, zvědavost byla silnější. Povídám teda "Co ste zač?" "Uhlíř" zněla odpověď, a ztratil sem cestu ke svému mlíři. Vyvalil sem věci. Poslední uhlíř tu byli někdy za války, pálsli dřevěný uhlí, protože normálního nachytek nebyl. Ale teď? A jak by čekal další vetázky, rozprává se: "Nečiv se. Sem poslední uhlíř a pálim už jenom pro sebe. Mlíř stavím kousek vedad. Nechceš mi pomact?"

A tak je. Ráno mi pomah zabalit a uklidit camp a vyrazili jsme. Mlíř stál kousek pod vrcholkem Písku. Ještě nedostavěnej. Uesku do jeho boudy, do ruky pilu a sekeru, starej dirigoval a učil me, ne a já stavěl. Trvalo nám to to snad čtěstě tejeen, hranice vyrostla a vyrazil kouř. Teď nám bylo hej. Mále práce, jenom dávat pezer a hlídat mlíř. Ceurali jsme přitom po lese, uhlíř mi ukazoval ve vekelí nádherný flaky, vařili jsme si v kotli uhlířinu, dýmali z fajfek to záved s hranicí. Ale i to lenešení ječnou skončí. A tak přišel sen, kdy bylo vypáleno. Dědek byl ved rána nějak divnej. Hned mi dával rady do lesního života, hned vebcházal hranici. Bylo kolem poledního, když vylez až k otvoru na její vrcholku. A v tu chvíli se to stalo:

Vozval se skřek. Skřek havrana kterej vám krouží nad hlavou. A když sem se koukal tím směrem, vidim, že dědek stojí na hranici a volá: "Díky trampa. Poslední mlíř na Brdech doheřel. Konečně můžu odejít" a skočil do hranice.

Jo a pak jsem ten mlíř rozebral. V jeho středu byl zvlášť velký kus dřevěného uhlí, připomínajícího člověka. A he tohe jsem si vzpoměl čnaeka, kdy znevu sedím na cimárenu, utahanou po velký štrece bráskéjma lesama a zapaluju fajfku posledním kusem dřevěného uhlí.

- HOULA - /"U Houla" 2.převa, malej rus

OSVĚNA Z ROZKOPNUTÝ KOLEJE

Kamarádi, kayby vám to nevadilo, přibalte nám do listů názory na dosud dvě vyšlá čísla Lokálky, a jak byste si představovali sami čísla přístě. Co by se v nich mělo všechno všechno objevit. Podmáme o tom. Co se týká příspěvků, tak už další nejsou. Má-li vyjít další zářijové číslo, musí psavci přemoci svou momentální nechuť ke psaní a nepovci začít jim psát do řemesla. Rádi uvítáme i zprávy z esad, slazin a petlachů a jim pečečných akcí, najmě reportáže, fejjetony, úvahy, citáty a vůbec všechno, co by se dale nalezit do našich vagenů.

Příjemné prožití bržepezdizních vandru a svátků vánočních svůj P.O. čtenářům přeje:

- redakce -

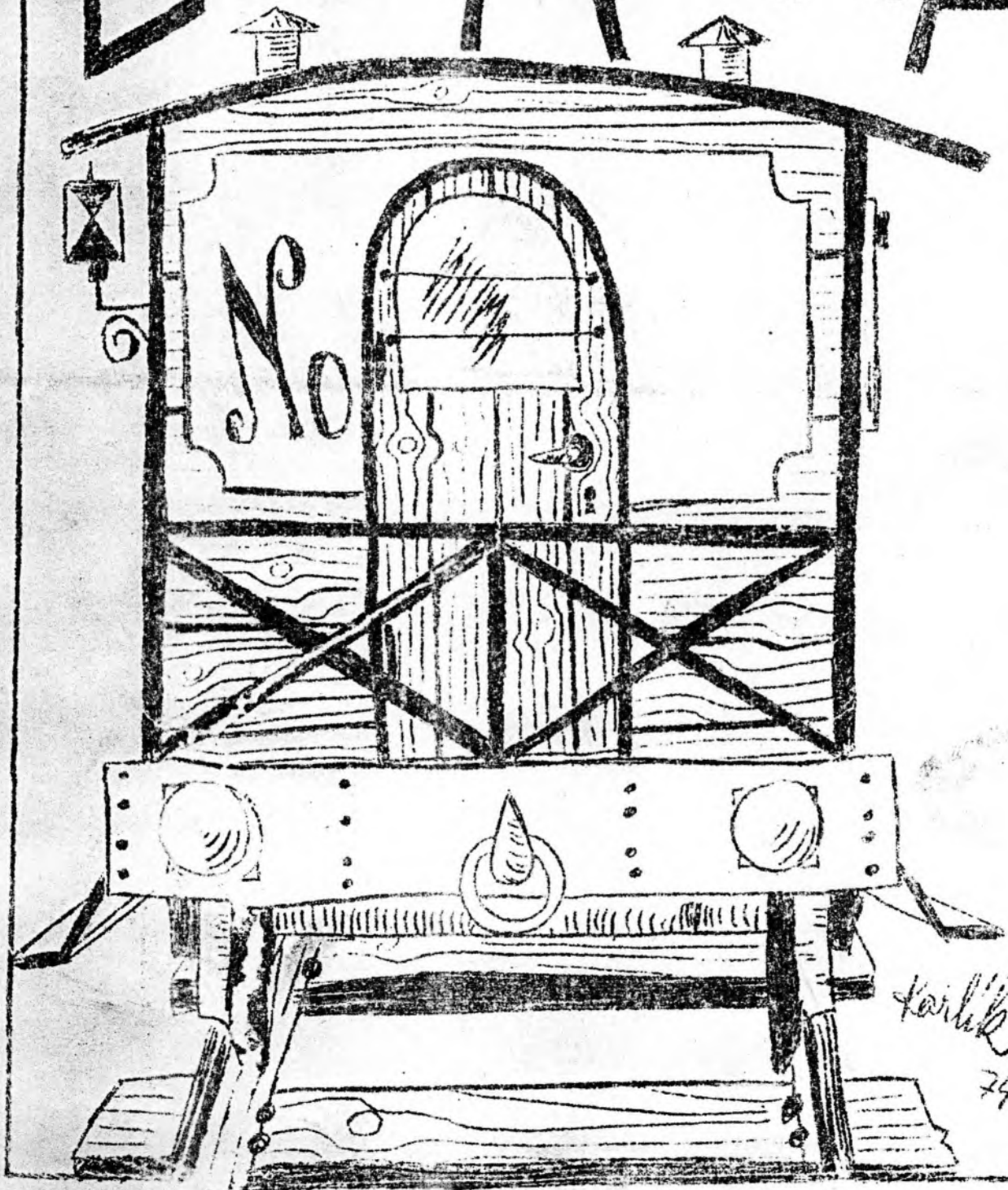
Inzerát

Věněním budoucí kompletně svázaný ročník Lokálky za rakev. Zn. "Na míru šéfredaktora"! /inzeruje Houla/

ZATYKAČ - vypisují zatykač na méhe jmenevce Houla, který se objevil údajně v západních českých. Stáří, jeden rok, je foukatej a štěká.

Pozn.red. Ani my nám nevadilo, kayby ten druhou Houla existoval. Hlavně když nebude taky hrát na kytaru a zpívat...

LOKALKA

Karlík
74